

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť I. B., zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Bednárovou, Advokátska kancelária, Jakobyho 9, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 3 S 37/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť I. B., (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 S 37/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca 9. mája 2012 doručil krajskému súdu žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku podanú proti Daňovému úradu Prešov ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“).

Žalovaný začal 20. júna 2011 u sťažovateľa ako daňového subjektu daňovú kontrolu k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009. Kontrola sa vykonávala prostredníctvom kontrolnej skupiny. Sťažovateľ zdôrazňoval, že ustanovenie § 15 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) používa pojem „zamestnanec správcu dane“ v jednotnom čísle (singulár). Napriek tomu však žalovaný vykonával daňovú kontrolu prostredníctvom viacerých svojich zamestnancov v kontrolnej skupine (plurál). Sťažovateľ poukázal aj na to, že počet členov kontrolnej skupiny sa postupne počas výkonu daňovej kontroly zvyšoval a menilo sa personálne zloženie kontrolnej skupiny, pričom v čase podania žaloby mala táto skupina už 4 členov. Vyplývalo to z oznámenia žalovaného z 20. apríla 2012, ktorým bol nariadený termín na nahliadnutie do spisu pre sťažovateľa. Skutočnosť, že daňová kontrola je vykonávaná prostredníctvom kontrolnej skupiny, teda viacerými zamestnancami žalovaného, sťažovateľ od začiatku výkonu daňovej kontroly namietal. Námietku voči skupinovej kontrole uplatnil už do zápisnice o ústnom pojednávaní č. 724/320/42614/2011/PolM z 20. júna 2011, ktorá bola spísaná pri začatí výkonu daňovej kontroly. O tejto námietke žalovaný nerozhodol.

Sťažovateľ podal proti zamestnancom žalovaného vykonávajúcim daňovú kontrolu sťažnosť z 18. novembra 2011. Namietal v nej jednak šikanózne konanie zamestnancov žalovaného, ktorého sa dopúšťali svojvoľným vykonávaním daňovej kontroly, ďalej vykonávanie daňovej kontroly v kontrolnej skupine viacerými zamestnancami žalovaného iba na základe jedného poverenia, potom zaslanie dvoch výziev žalovaným v rovnakom čase, v ktorých žalovaný žiadal, aby sa sťažovateľ vyjadril k 139 úkonom, čo v rámci daných lehôt nebolo reálne možné, a napokon aj nezákonné zadržiavanie účtovných dokladov sťažovateľa po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty. O sťažnosti rozhodlo

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“). Námietky sťažovateľa vyhodnotilo ako neopodstatnené.

Sťažovateľ následne podal aj ďalšiu sťažnosť z 30. decembra 2011, a to proti nezákonnému zadržiavaniu jeho účtovných dokladov po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty. Na túto sťažnosť do podania žaloby žiadnu odpoveď od žalovaného nedostal.

Žalovaný začal daňovú kontrolu 20. júna 2011. Upovedomením z 23. novembra 2011 oznámil, že riaditeľstvo predĺžilo lehotu na výkon daňovej kontroly o ďalších 6 mesiacov. Podľa názoru sťažovateľa predĺžením lehoty konal žalovaný v rozpore s ustanovením § 15 ods. 17 zákona o správe daní, pretože nejde o zložitý prípad a navyše žalovaný neuviedol žiadne objektívne dôvody, pre ktoré bolo podľa neho potrebné daňovú kontrolu predĺžiť.

Pri preberaní zapožičaných dokladov od žalovaného 13. marca 2012 sťažovateľ zistil, že mu chýbajú viaceré doklady, ktoré odovzdal žalovanému v rámci výkonu daňovej kontroly. Táto skutočnosť je uvedená aj v protokole o preberaní zapožičaných dokladov z 13. marca 2012. Podľa presvedčenia sťažovateľa žalovaný chýbajúce doklady stratil. Preto podal žiadosť o vrátenie zapožičaných dokladov z 21. marca 2012. Od žalovaného dostal marginálnu odpoveď, podľa ktorej vrátené boli všetky zapožičané doklady.

Žalovaný nielen stratil časť zapožičaných dokladov sťažovateľa, ale dokonca aj poškodil jeho peňažný denník za rok 2009. Preto žiadosťou o úpravu peňažného denníka z 21. marca 2012 vyzval žalovaného dať denník do pôvodného stavu. Žalovaný opäť odpovedal len rámcovo tak, že v čase vrátenia dokladov (13. marca 2012) tieto neboli poškodené. V skutočnosti žalovaný spôsobil sťažovateľovi škodu a sťažovateľ bude musieť zabezpečiť prostredníctvom účtovnej firmy nové spracovanie účtovníctva za rok 2009. Poškodením účtovných dokladov vznikli sťažovateľovi dodatočné náklady za vedenie účtovníctva.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ v žalobe navrhol, aby krajský súd vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanému vrátiť sťažovateľovi stratené účtovné doklady a peňažný denník za rok 2009 s tým, aby žalovaný prestal s porušovaním práv sťažovateľa

v rámci výkonu daňovej kontroly a aby daňovú kontrolu ukončil v zákonnej lehote do 19. júna 2012.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 bolo konanie vo vzťahu k výrokom, ktorými sa sťažovateľ domáhal, aby žalovaný prestal s porušovaním jeho práv v rámci výkonu daňovej kontroly a aby skončil daňovú kontrolu v zákonnej lehote do 19. júna 2012, zastavené, pričom v prevyšujúcej časti bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudok trpí vadou spočívajúcou v tom, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Aj keď žalovaný daňovú kontrolu do 19. júna 2012 ukončil, v žiadnom prípade nepominuli dôvody rozhodnúť o námietke sťažovateľa týkajúcej sa výkonu daňovej kontroly v skupine.

Z ustanovenia § 250v ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že súdna ochrana proti zásahu orgánu verejnej správy patrí aj vtedy, ak hrozí opakovanie zásahu. Hrozbu opakovania zásahu potvrdil aj samotný žalovaný, ktorý sa v konaní vedenom krajským súdom vyjadril, že výkon kontroly len jedným zamestnancom nikdy daňová správa nerealizovala. To znamená, že žalovaný nemieni ustúpiť od tohto zásahu a koná a bude konať opakovane. Týmto nesprávnym posúdením veci dostal krajský súd sťažovateľa do právnej neistoty a neposkytol mu súdnu ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Krajský súd sa nevysporiadal s námietkou o šikanóznom konaní žalovaného, ktorý dvoma výzvami žiadal sťažovateľa vyjadriť sa k 139 úkonom, čo v rámci uložených lehôt nebolo reálne možné. Rovnako sa nevysporiadal s námietkou uplatnenou počas pojednávania, ktorá sa týkala neúplnosti spisu. Chýbali totiž sťažnosti a námietky sťažovateľa, ktorých celkový počet bol 9.

Podľa krajského súdu sťažovateľ žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že chýbajúce doklady, ktoré mu podľa jeho tvrdenia neboli 13. marca 2012 vrátené, naozaj žalovanému zaslal, resp. mu ich osobne odovzdal. Krajský súd pritom nevzal do úvahy podstatný dôkaz, a to listinu z 27. januára 2012 doručenú 30. januára 2012 označenú ako

„Odpoveď na výzvu na predloženie dôkazov zo dňa 23. 12. 2011“. V tejto listine je jasne a preukázateľne zaznamenaný zoznam dôkazov doručený spolu s listinou.

Hoci krajský súd konštatoval námietku sťažovateľa o nepravdivosti úradného záznamu, nijako sa s touto námietkou nevysporiadal v súvislosti so zaujatosťou pracovníkov žalovaného, ktorí úradný záznam spísali, čo bolo ozrejmené v sťažnostiach podaných sťažovateľom. Tieto sťažnosti boli vyňaté žalovaným zo spisu, ktorý bol potom v konaní vedenom krajským súdom neúplný, ako to už bolo konštatované. Hoci neúplnosť spisu bola namietaná počas pojednávania, krajský súd sa s ňou nevysporiadal.

Krajský súd nesprávne posúdil formu, v akej bol písaný peňažný denník, keď vychádzal z toho, že nemá písomnú formu vykonanú rukopisom alebo písacím strojom, ale je prevedený z technickej formy do písomnej formy. V skutočnosti však nešlo o technickú formu vedenia účtovníctva.

Krajský súd nevenoval pozornosť ani námietke, že peňažný denník je súkromným majetkom sťažovateľa.

Sťažovateľ žiada vydat' nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 S 37/2012 s tým, aby bol rozsudok z 28. februára 2014 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 €.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 1. apríla 2014, vyplýva, že ním bolo zastavené konanie vo vzťahu k výrokom, ktorými sa sťažovateľ domáhal, aby žalovaný prestal s porušovaním jeho práv v rámci výkonu daňovej kontroly a aby túto skončil v zákonnej lehote do 19. júna 2012. V prevyšujúcej časti (aby bola daňová kontrola vykonávaná len jedným zamestnancom žalovaného, a nie v kontrolnej skupine, aby sa žalovanému uložila povinnosť vrátiť jeho stratené účtovné doklady a dať do pôvodného stavu peňažný denník za rok 2009) bola žaloba zamietnutá.

Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že žalovaný výzvou z 21. júna 2011 požiadal sťažovateľa o predloženie peňažného denníka za rok 2009, dodávateľských faktúr, odberateľských faktúr, príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, výpisov z bankového účtu, knihy jász, interných dokladov, knihy pohľadávok a knihy záväzkov. Z potvrdenia žalovaného z 5. septembra 2011, ktoré podpísal aj sťažovateľ, vyplýva konkrétny zoznam prevzatých zapožičaných dokladov. Všetky tieto doklady boli sťažovateľovi 13. marca 2012 vrátené s ich podrobným rozpisom. Doklady prevzal za sťažovateľa jeho právny zástupca. Navyše, rozsudkom krajského súdu č. k. 2 S 43/2011-44 z 12. apríla 2012 bolo žalovanému uložené vrátiť sťažovateľovi zapožičané doklady z 5. septembra 2011. Sťažovateľ v podaní z 27. januára 2012 označenom ako odpoveď na výzvu na predloženie dôkazov uviedol ako prílohu účtovné doklady v počte 430 ks, precenenia v počte 80 ks, pomocné knihy zložiek majetku – knihu zásob v počte 4 ks, smernicu č. 3/2007, knihu hmotného majetku vrátane kariet a vyhlásenie vlastníka o mieste podnikania. Z úradného záznamu žalovaného z 30. januára 2012 vyplýva, že v rámci písomného podania sťažovateľa z 27. januára 2012, a to z uvádzaných príloh, v skutočnosti sa medzi prílohami nenachádzali pomocné knihy zložiek majetku – kniha zásob v počte 4 ks a kniha hmotného majetku vrátane kariet. Precenenie sa v prílohe nachádzalo nie v uvádzanom počte 80 ks, ale iba 75 ks. Záznam spísali 3 konkrétne uvedení zamestnanci žalovaného, ktorí vykonávali daňovú kontrolu. Sťažovateľ namietal tento úradný záznam, podľa ktorého ako keby on požadoval vrátiť také doklady, ktoré v skutočnosti žalovanému nepredložil. Tvrdil, že obsah úradného záznamu nie je pravdivý, ide len o snahu o manipuláciu z dôvodu, že zamestnanci žalovaného sa snažia úradný záznam použiť ako dôkaz. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vyhotovenie úradného záznamu žalovaným je v súlade s ustanovením § 12 zákona o správe daní, podľa ktorého úradný záznam zachytáva rôzne ústne podania, oznámenia, poznámky, obsah telefonických hovorov, odkazy na iné spisové materiály, výpis z vlastných alebo cudzích záznamov a ďalšie skutočnosti vzťahujúce sa na vec a zistené správcom dane. Sťažovateľ vo vyjadrení k protokolu zo 14. mája 2012 opakovane žiadal žalovaného o vrátenie zapožičaných účtovných dokladov v celkovom počte 57 ks. Žalovaný v dodatku č. 1 protokolu z 1. júna 2012 preukázal sťažovateľovi vrátenie všetkých zapožičaných dokladov predložených

na kontrolu 27. januára 2012, a to úradným záznamom z 30. januára 2012. V bode 2 bolo deklarované prevzatie príloh k listom doručeným žalovanému 30. januára a 31. decembra 2012. Z tabuľky vyplýva, že 31. januára 2012 žalovaný prijal 464 účtovných dokladov, pričom 30. marca 2012 bolo vrátených sťažovateľovi 464 ks dokladov. Krajský súd sa preto stotožňuje s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej sťažovateľ žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že podľa neho chýbajúce doklady žalovanému skutočne zaslal, resp. mu ich osobne odovzdal. Preto je žaloba v časti požadujúcej uložiť žalovanému povinnosť vrátiť stratené účtovné doklady nedôvodná. Rovnako nedôvodná je aj požiadavka uložiť žalovanému povinnosť, aby zabezpečil úpravu peňažného denníka tak, že ho dá do pôvodného stavu, pretože sťažovateľ nedal súhlas na zásah do peňažného denníka. Peňažný denník ako účtovná kniha je použiteľný pre ďalšie konanie. Tým, že zamestnanci žalovaného každý odkontrolovaný účtovný doklad označili červeným perom krivkou v tvare „v“ v peňažnom denníku na znak toho, že účtovný prípad je zaúčtovaný v účtovnej knihe a súhlasí s účtovným záznamom, nedošlo k poškodeniu, ale ani k zničeniu číselnej hodnoty či slovnej informácie uvedenej v účtovnej knihe, keďže označenie červeným perom sa nachádza až za číselným údajom. Peňažný denník je naďalej čitateľnou účtovnou knihou použiteľnou pre ďalšie konanie. Z vytlačeného peňažného denníka je zrejmé, že nemá písomnú formu vykonanú rukopisom alebo písacím strojom podľa § 31 ods. 2 písm. a) zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“), ale je prevedený z technickej formy do písomnej formy podľa § 31 ods. 2 písm. b) zákona o účtovníctve. Podľa § 31 ods. 3 zákona o účtovníctve účtovná jednotka môže vykonať prevod účtovného záznamu z jednej formy do druhej formy (z písomnej formy do technickej formy alebo naopak). V tomto prípade je povinná zabezpečiť, aby obsah účtovného záznamu v novej forme bol zhodný s obsahom účtovného záznamu v pôvodnej forme. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva žalovanému povinnosť vrátiť peňažný denník do pôvodného stavu spôsobom požadovaným sťažovateľom. Z uvedených dôvodov preto žalobu v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti vrátiť stratené doklady a dať do pôvodného stavu peňažný denník bolo potrebné zamietnuť. Konanie o žalobe v časti požadujúcej skončenie daňovej kontroly do 19. júna 2012, ako aj v súvislosti s požiadavkou, aby žalovaný prestal s porušovaním práv sťažovateľa v rámci

výkonu daňovej kontroly, bolo potrebné zastaviť, keďže daňová kontrola bola 4. júna 2012 už ukončená.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu treba odôvodnenie rozsudku krajského súdu považovať za dostačujúce a presvedčivé. Žiadne náznaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti neobsahuje. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný právny názor, sama osebe bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Z pohľadu ústavného súdu nemožno akceptovať námietku, podľa ktorej, hoci bola daňová kontrola ukončená v lehote požadovanej sťažovateľom (čo bolo dôvodom zastavenia tejto časti konania), napriek tomu sa mal krajský súd zaoberať tým, že daňovú kontrolu vykonávali viaceré osoby, hoci podľa právneho názoru sťažovateľa takáto možnosť zo zákona nevyplýva. Podľa sťažovateľa preukázateľne hrozí, že dôjde k opakovaniu označeného porušovania práva (žalovaný totiž trvá na tom, že daňovú kontrolu nikdy nerealizuje jediným zamestnancom), a preto je v zmysle § 250v ods. 1

Občianskeho súdneho poriadku namieste poskytnutie súdnej ochrany proti zásahu, ktorý sa síce už skončil, avšak hrozí jeho opakovanie. Inými slovami, aj keď bola daňová kontrola ukončená, hrozí, že pri ďalšej daňovej kontrole bude žalovaný postupovať obdobne (podľa sťažovateľa nezákonne).

Ústavný súd bez toho, aby zaujal stanovisko k otázke, či má daňovú kontrolu vykonávať jediný zamestnanec poverený daňovým úradom, alebo ju môžu vykonávať aj viacerí zamestnanci, poukazuje zhodne s krajským súdom na to, že daňová kontrola skončila v zákonnej lehote, čo znamená, že v čase rozhodovania krajského súdu namietaný zásah do práva sťažovateľa už netrval (čo ani sám sťažovateľ nepopiera). Odvolávanie sa sťažovateľa na to, že súdna ochrana má byť podľa § 250v ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku poskytnutá aj v prípade, keď už síce zásah do práva netrvá, ale hrozí jeho opakovanie, nemožno akceptovať. Citované zákonné ustanovenie by bolo možné v danom prípade eventuálne aplikovať napríklad vtedy, keby v čase rozhodovania krajského súdu daňová kontrola ešte trvala, avšak v jej priebehu by došlo k tomu, že už by ju vykonával iba jeden zamestnanec žalovaného, pričom sťažovateľ by namietal, že hrozí opakovaný výkon kontroly viacerými zamestnancami. Nemožno totiž v tomto konaní riešiť možný nový zásah do práva sťažovateľa, ku ktorému by niekedy v budúcnosti mohlo hypoteticky dôjsť v rámci nejakej ďalšej budúcej daňovej kontroly.

Rovnako nebol dôvod zaoberať sa námietkou šikanózneho výkonu daňovej kontroly, a to tak isto vzhľadom na to, že daňová kontrola bola v čase rozhodovania krajského súdu už ukončená.

Pokiaľ krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nepreukázal, že by mu niektoré doklady neboli vrátené, nemožno z pohľadu ústavného súdu voči takýmto záverom namietat'. Ústavný súd nie je „skutkovým súdom“, sám skutkový stav nezisťuje a pokiaľ závery všeobecných súdov sa opierajú o dôkazy nimi vykonané v spojení s ich vyčerpávajúcim a presvedčivým hodnotením, niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014